

[Poul H. Møller]

om etablering af en reaktor eller noget lignende. Det er jeg altså nu blevet lidt klogere på, og jeg er klar over, at det er der ikke tale om. Men alligevel må der være visse regler for og sikkerhedskrav til et sådant pilotanlæg og vel også til transporten af uran fra Grønland og, hvis vi går et led tilbage, vel også til brydningen af den grønlandske uran.

Miljøministeren har jo nu gjort rede for sagen her i dag, herunder omtalt anvendelsen af 1962-lovens sikkerhedsbestemmelser, og jeg formoder, at man, som det er aftalt med hensyn til 1976-loven, har taget skyldigt hensyn til 1976-lovbestemmelserne. Men man kan jo altså ikke anvende denne lov, da den ikke er trådt i kraft – sådan er juraen jo. Jeg synes, at hermed er de væsentligste indvendinger mod denne lov, som dette forslag påberåber sig, faldet væk.

Når miljøstyrelsen og sundhedsstyrelsen har indgået aftale med Risø og dér fastlagt det miljø- og sikkerhedsmæssige tilsyn med alle dele af anlægget og denne aftale er en forudsætning for tilladelsen til anlægget, så mener vi i kristeligt folkeparti, at der er taget tilstrækkeligt hensyn – også efter 1976-loven, formoder vi altså – til det sikkerhedsmæssige og miljømæssige.

Vi kan ikke støtte det fremsatte forslag.

Alfred Hansen (DR):

Det er ved lov af 12. maj 1976 her i folketinget vedtaget, hvilke sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold der skal gælde ved etablering af uranpilotanlæg m.v. på Risø. Det er retsforbundets helt klare opfattelse, at denne sidst vedtagne lov naturligvis er den lov, som der skal administreres efter fremover. Man kan diskutere, om loven af 1976 i tilstrækkeligt omfang tager hensyn til de sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold, men hvorom alting er, så bør det i hvert fald være denne lov, man planlægger beslutningsproceduren for etablering af uranpilotanlæg efter. Derfor er SFs forslag naturligvis helt rimeligt. Det burde sådan set være overflødig på den måde, at regeringen burde have foretaget de nødvendige foranstaltninger for at få denne lov sat i kraft. Derfor kan retsforbundet naturligvis støtte forslaget fra SF.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke for svarene fra de partier, der har læst forslaget. Det hjælper altid gevaldigt, når man får respekteret det arbejde, man har gjort inden. Det vil sige, at der ikke er ret meget tak til regeringen, for jeg føler virkelig, at man har læst lynhurtigt hen over det, som var det centrale problem.

Fru Lone Dybkjær trak det frem, jeg behøver i og for sig ikke at gøre det her igen, men vil godt spørge miljøministeren direkte, om han kan forklare mig, hvad daværende undervisningsminister Ritt Bjerregaard mente, da hun sagde – og nu bliver jeg altså nødt til at citere, da det åbenbart ikke er blevet læst: »Lovforslaget skal afløse den gældende lov om nukleare anlæg fra 1962, og da den lov rummer en utilfredsstillende procedure for behandling af de ansøgninger, der kan komme på tale...«. Vi bemærker lige her, at miljøministeren klart siger, at havde 1976-loven været i kraft, ja, så havde de ansøgninger hørt hjemme under den. Og senere siges det, at man ikke vil give tilladelse til opførelse af atomkraftværker og andre anlæg. Hvad menes der med »og andre anlæg«? I øvrigt kan man af behandlingen se, at ministeren, som på det tidspunkt havde stærk brug for at understrege den vilje til demokrati og det mod, som man syntes man havde behov for at sælge til befolkningen, dengang sagde, at det kommer til at gælde det hele og ikke kun atomkraftværker.

Altså det snyd, der i øjeblikket laves fra regeringens side, hvor man siger, at dette gælder atomkraftværker og de dertil hørende anlæg, nævnte daværende undervisningsminister Ritt Bjerregaard udtrykkeligt ikke. Jeg vil meget gerne have en forklaring på denne sprogbrug.

Så vil jeg sige: all right, dette er ikke et stykke jura, det er et stykke moral. Efter min lærdom burde der ikke være så stor forskel på jura og moral, som jeg i øjeblikket er ved at blive spundet ind i her. Da man undlod at sætte 1976-loven i kraft, var det en helt bevidst sag. Loven blev fremsat første gang i foråret 1975, hvor man ikke kunne nå at behandle den færdig. Så blev den fremsat igen, denne gang med én eneste ændring, nemlig: »Denne lov sættes i kraft ved lov.« Og det var ved den lejlighed, minister Ritt Bjerregaard sagde, at man ikke ville benytte 1962-loven. På det tidspunkt, hvor man vidste, at der ville komme et slip, og hvor man også